

POSTANOWIENIE

Dnia 17 lipca 2013 r.

Sąd Najwyższy w składzie :

SSN Anna Owczarek

w sprawie z wniosku A. M.

przy uczestnictwie Osiedle C. Sp. z o.o. we W.,

K. J. i S. P.

o wpis w księdze wieczystej 39426/4 ostrzeżenia ,

na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 17 lipca 2013 r.,

na skutek skargi kasacyjnej wnioskodawcy

od postanowienia Sądu Okręgowego we W.

z dnia 12 stycznia 2012 r.,

- 1) odrzuca skargę kasacyjną,**
- 2) orzeka, że strony ponoszą koszty postępowania kasacyjnego związane ze swym udziałem w sprawie.**

Uzasadnienie

Sąd Okręgowy we W. postanowieniem z dnia 12 stycznia 2012 r., sygn. akt ...1347/11, oddalił apelację wnioskodawcy A. M. od postanowienia Sądu Rejonowego we W. z dnia 18 października 2011 r., ...29754/11, którym oddalony został wniosek o wpis w dziale III Księgi wieczystej nr 39426/4 ostrzeżenia o niezgodności stanu prawnego nieruchomości ujawnionego w księdze wieczystej z rzeczywistym stanem prawnym. Podstawę odmowy stanowiło ustalenie, że w dziale II jako właściciel ujawniony jest inny podmiot (Osiedle C. Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą we W.), jak obowiązani (K. J., S. P.) wskazani, jako objęci żądaniem pozwu, w postanowieniu Sądu Rejonowego we W. z dnia 1 sierpnia 2011 r., sygn. akt ...2327/11, zabezpieczającym przez ostrzeżenie powództwo o usunięcie niezgodności między stanem prawnym nieruchomości ujawnionym w księdze wieczystej z rzeczywistym stanem prawnym, oparte na art. 10 ust. 1 ustawy z dnia 6 lipca 1982 r. o księgach wieczystych i hipotece (tekst jednolity: Dz. U. z 2013 r., poz. 707; dalej – „u.k.w.h.”).

Wnioskodawca zaskarżył skargą kasacyjną postanowienie Sądu Okręgowego w całości, opierając ją na naruszeniu art. 626² § 4 w zw. z art. 626¹³ § 1 k.p.c. oraz art. 626⁸ § 2 k.p.c. i wnosząc o zmianę zaskarżonego postanowienia przez dokonanie wpisu zgodnie z wnioskiem oraz zasądzenie kosztów postępowania według norm przepisanych.

W odpowiedzi na skargę kasacyjną uczestniczka Osiedle C. Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą we W. wniosła o odrzucenie skargi ze względu na wniesienie jej po upływie przepisanej terminu.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Skarga kasacyjna podlegała odrzuceniu jako niedopuszczalna.

Dopuszczalność złożenia skargi kasacyjnej w postępowaniu wieczystoksięgowym określa art. 519¹ § 1 k.p.c. Zgodnie z tym przepisem od wydanego przez sąd drugiej instancji postanowienia co do istoty sprawy oraz od postanowienia w przedmiocie odrzucenia wniosku i umorzenia postępowania kończących postępowanie w sprawie - w sprawach z zakresu prawa rzeczowego - przysługuje skarga kasacyjna do Sądu Najwyższego, chyba że przepis szczególny

stanowi inaczej. W zasadzie przyjęto, że w postępowaniu wieczystoksięgowym skarga kasacyjna służy od postanowień sądu drugiej instancji kończących postępowanie w przedmiocie, określonej żądaniem wniosku, istoty sprawy oraz od postanowień tego sądu kończących postępowanie w inny sposób (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 4 lutego 1997 r., III CKN 41/69, OSNC 1997, nr 5, poz. 67). Jednolite jest stanowisko judykatury co do tego, że postępowanie w sprawach kończą te postanowienia, które kładą kres określonym czynnościom w zakresie uprawnień podmiotowych związanych z ustrojem ksiąg wieczystych, a nie postanowienia które, nie spełniając cech definitywności, prowadzą jedynie do rozstrzygnięcia zagadnienia wypadkowego, bez zmiany ujawnionych w księdze wieczystej praw podmiotowych (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 22 czerwca 2002 r., V CZ 91/01, OSNC 2002, nr 2, poz. 25).

Nie ma wątpliwości, że wskazywanych cech nie ma orzeczenie o wpisie ostrzeżenia w księdze wieczystej, gdyż jego istotą jest jedynie urzędowa informacja o zakwestionowaniu zasadności wpisu. W judykaturze Sądu Najwyższego jednolicie przyjmowany jest pogląd, według którego w postępowaniu wieczystoksięgowym postanowienie sądu drugiej instancji w przedmiocie wpisu ostrzeżenia zabezpieczającego roszczenie o usunięcie niezgodności stanu prawnego nieruchomości ujawnionego w księdze wieczystej a rzeczywistym stanem prawnym, na podstawie art. 10 ust. 2 u.k.w.h., nie jest postanowieniem co do istoty kończącym postępowanie w sprawie w rozumieniu art. 519¹ § 1 k.p.c. i w związku z tym nie podlega zaskarżeniu skargą kasacyjną. Pogląd ten, podzielany przez Sąd Najwyższy w niniejszej sprawie, opiera się na trafnym założeniu, że wpis ostrzeżenia na podstawie art. 10 ust. 2 u.k.w.h. pełni funkcję zabezpieczającą, podobnie jak postanowienie sądu o udzieleniu zabezpieczenia w postępowaniu procesowym, niezaskarżalne skargą kasacyjną (por. postanowienia Sądu Najwyższego: z dnia 8 maja 2013r., I CZ 27/13, niepubl., z dnia 23 sierpnia 2012 r., II CZ 94/12, niepubl.; z dnia 19 czerwca 2012 r., I CSK 653/11, niepubl., z dnia 19 maja 2010 r., I CZ 32/10, niepubl.; z dnia 22 września 2006 r., II CSK 269/06, niepubl., z dnia 21 stycznia 2003 r., III CZ 128/02, niepubl., z dnia 29 sierpnia 2001 r., IV CKN 100/01, z dnia 22 czerwca 2001 r., V CZ 91/01, niepubl., z dnia 7 czerwca 2000 r., III CZ 56/00, niepubl.; z dnia 10 października 1999 r., III CZ

81/99, niepubl.; z dnia 10 września 1999 r., III CZ 81/99, niepubl.; z dnia 18 listopada 1997 r., I CKN 325/97, niepubl.; z dnia 15 stycznia 1997 r., III CZ 1/97, OSNC 1997/4/37). W wymienionych sprawach przedmiotem wpisu były ostrzeżenia, których podstawę stanowił art. 10 ust. 2 ustawy z dnia 6 lipca 1982 r. o księgach wieczystych i hipotece, nie obowiązujący już art. 57 ust. 1 wymienionej ustawy, art. 626¹³ § 1 k.p.c.

Sąd Okręgowy - wobec tego, że w myśl art. 519¹ § 1 k.p.c. wnioskodawcy nie przysługiwała skarga kasacyjna od postanowienia z dnia 12 stycznia 2012 r. - powinien odrzucić ją na podstawie art. 398⁶ § 2 w zw. z art. 13 § 2 k.p.c.

Z tych przyczyn Sąd Najwyższy, na podstawie art. 398⁶ § 3 w zw. z art. 13 § 2 k.p.c., odrzucił skargę kasacyjną jako podlegającą odrzuceniu przez sąd drugiej instancji, orzekając o kosztach postępowania kasacyjnego w myśl art. 520 § 1 k.p.c. wobec braku wskazania przez uczestniczkę w odpowiedzi na skargę kasacyjną prawidłowej przyczyny niedopuszczalności skargi (dzień 17 czerwca 2012 r. był dniem ustawowo wolnym od pracy, zatem gdyby skarga była dopuszczalna termin do jej wniesienia zostałby zachowany – por. art. 115 k.c. w zw. z art. 165 § 1 k.p.c.)